

στυχώς, παρὰ νὰ ἀποθρασύνῃ κάθε μέρα περισοτέρου τοὺς ἀνάταους νερόβραστους καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα Σαρδανάπαλους αὐτοὺς τοὺς δῆθεν λογίους καὶ λογίας μας.

ΣΠ.Χ ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΗΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ

ΤΑ ΡΥΜΑΤΑ

Μία εἰδησις εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀφελῶς ἀνήγγειλε τὰς ἐξετάσεις τοῦ Νηπιτροφείου. Ἐνα δὲ σπρώξιμο ἐσωτερικὸ μοῦ ἐπέβαλε νὰ κινήθῃ. Βλέπετε εἶναι πολὺ δύσκολος στὸν νεοέλληνα ἡ κίνησις καὶ πολὺ εὐκολός ἡ ἀκίνησις. Ὁ νεοέλληνας ὁμοιάζει μὲ ὄδυσσεα τῆρα, ὅστις δυσκόλως καὶ μὲ ἀγωνίαν κινεῖται, ὅταν μάλιστα ἡ ζήτησις εἶναι ὑπερβολικῆ. Ἐκινήθην λοιπὸν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκτός τῶν ἐπισήμων, τὸ ἕκαστον ἢ ὁ συμπολιτικὸς μας καὶ ἀνέδρῳ τῆς σκέλεως τοῦ Λυκαίου τῶν Ἑλληγίδων, διότι ἐκεῖ ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις. Ὅποια ὅμως ἡ ἐκπλήξις μου! Ἐνα κοπάδι παιδάκια καθάρα, κτενισμένα, ἀμέριμνα, μὲ τὸ γέλιο στὸ στόμα ἤτύχως ἀναγκυρόμενα στὰ σκληρὰ ξύλινα θρανία μας ἀντίκρουσαν. Ἀλλὰ ἐγελοσάν, ἄλλα μὲ σοβαρὸν ὄψος προσέβλεπον τοὺς προσελθόντας καὶ ἄλλα ἤσαν ἔτοιμοι νὰ διχηροῦσαν σ' ὄλους, οἱ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα παιδιὰ τοῦ ὄρου καὶ τῆς γειτονιάς. Ἄν ἡ μάτηρ δὲν μᾶς ἐπέτρεπε νὰ γεννηθῶμεν σὲ μέγαρα, νὰ ζήσωμεν ὑπὸ τὴν συριδεῖαν νταντάδων καὶ νὰ κινωμῶμεθ ὡς ἀθύρματα, ἡ καλὴ κοινωνία τῆς πόλεως μας πρὸς κεῖθε γιὰ μᾶς παιδαγωγούς καὶ ἐπιμελητρίδας, τὰς καλυτέρας Κυρίας τῆς πόλεως μας. Κυριεῖστε τὴν πρόεδρόν μας κ. Χρ. Κρητικὸν μετὰ πόσης μητρικῆς στοργῆς μᾶς περιβάλλει, πόσον προσπαθεῖ μὲ τὴν γενναίαν ψυχὴν τῆς νὰ τονώσῃ τὴν ἰσικὴν μας εἶναι Μάννα καὶ ξέρει τὸν καὶ μὲ τῶν παιδιῶν. Κυριεῖστε τὴν κ. Σταυροπούλου, γεμάτην χαρὰν, διότι χαίρουμε καὶ ἡμεῖς, τὴν κ. Βλαχογιάννη καὶ τὴν ἀνήσυχον διὰ τὴν πρόδόν μας κ. Καραμπίνη καὶ κ. Σπηλιδάκη. Αὐτὲς εἶναι μιννάδες μας! Αὐτὰ τὰ λόγια ἐβγαίναν ἀπὸ τὰ βλέμματα καὶ ἀπὸ τὴν στάσι τῶν μικρῶν.

Ἄρνης ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς δασκάλως τῶν. Στρέφονται πρὸς αὐτὴν. Κινουῦνται ὅταν αὐτὴ θέλῃ, ἀπακτιοῦν ὅταν αὐτὴ ἔρωτῃ, τραγουδοῦν, ὅταν αὐτὴ δίδῃ τὸ σύνθημα, διηγούονται, ὅταν αὐτὴ προκλῆει καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς δρόμους τῆς ἀριθμητικῆς βελδίζου πρὸς χάριν τῆς. Τὴν χαρὰν τοὺς τὴν ἐκδηλώνου μὲ τὰ τραγούδια, μὲ τὸ χορὸ καὶ μὲ ὅ,τι αἱ προστάτιδες τῶν Κυριῶν καὶ ἡ Δασκάλω τῶν θέλει.

Καὶ τώρα γενῶνται χίλια δὺο σκέψεις στὸ μελετητὴ τῆς κοινωνίας. Ἄς συνεχισθῇ ἡ καλὴ ἀρχὴ, τὸ πρῶτον αὐτὸ βῆμα πρὸς τὴν ζωὴν τῶν ἀπτερώων τούτων ἀγγέλων καὶ ἀργότερα ἡ οἰκογένεια δὲν ἐμβολιάσῃ μὲ τὸ δηλητήριον τῆς διαφθορᾶς τοὺς μικροὺς τοὺς δὲν λυεταῖ ἔτσι τὸ ζήτημα τῆς διαπαιδαγωγίσεως τοῦ πολίτου; Δὲν παθεῖ πλέον ὁ ἀλγισμὸς ὁ σπρώχων τὸν ἀνθρωπὸν στὸ ἔγκλημα, στὸ ψεῦδος, στὸν ἐξευτελισμὸ; Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑποστηρίζονται στὸν τόπο μας τέτοια ἰδρύματα. Ποῦ εἶναι ἡ ἀντίληψις τῶν πλουσίων, ἂν ἐξαίρεση τις τὸν κ. Μαραγκόπουλον, πρὸς τοὺς Σαμαρείτας τούτους τῆς ζωῆς; Δὲν πρέπει νὰ περνοῦν μὲ τὴν ἀδικιορίαν τοῦ πλουσίου τῆς παραβολῆς, διὰ τοὺς πτωχοὺς τούτους Λαζάρους. Εἶναι ἄλλως τε συμφέρον των ἀτομικῶν νὰ περιορισθῇ ἡ κακορραγία, ὁ ἀλγισμὸς καὶ ἡ ἐγκληματικότης, διότι πᾶσα ἀνωμαλία εἰς τὸ ἄρος τῶν πλουσίων πάντοτε ξεσπᾷ. Θέλετε νὰ κλείσετε τῆς φυλακῆς, τὰ ὑπόγεια τῆς Ἀ-

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΥΠΕΡΑΜΥΝΤΗ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΣΟΣ

Στὰ νομικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ φίλου Κου Βγενοπούλου, μιὰ φταισμένη ἀπάντησις παρμένη ἀπὸ κατὶ αλοθηρικὰ σημειώματα τοῦ Anatole France πιστεύω πῶς θὰ δόσῃ κάποια χάρις στὴ συζήτησι, δείχνοντας καὶ νέα ἀποψὶ τοῦ ζητήματος.

Πιστὴ μετὰφρασί μου: «Ὁ Χριστιανισμὸς ἔκανε πολλὰ γιὰ τὸν ἔρωτα κἀνονιὰς τὸν ἀμάρτημα. Ἀποκλείει τὴν γυναῖκα τῆς ἱερατείας. Τὴν φοβᾶται. Δείχνει πόσο εἶναι ἐπικίνδυνη. Ἐπαναλαμβάνει μετὰ τοῦ «Ἐκκλησιαστοῦ»: «Οἱ βραχιόνες τῆς γυναίκας μοιζίζουν μὲ τὰ δάχτυλα τῶν ἀλγίων». Μᾶς προειδοποιεῖ νὰ μὴ στηρίζομε ἐπάνω τῆς τὰς ἐλπίδας μας: «Μὴ στηρίζετε σ' ἕνα καλαμί πού ὁ ἀνεμὸς σείει, καὶ μὴ τοῦ δίνετε τὴν ἐμπιστοσύνη σας, γιὰτι καθε σὰρξ εἶνε σὰν τὸ χορτό καὶ ἡ δόξα τῆς περνᾷ ὅπως τὸ λουλουδί τοῦ ἀγροῦ». Φοβᾶται τῆς πανουργίας: ἐκεῖνος ποῦχισε τὸ ἀνθρώπινο γένος: «Κάθε πονηριὰ εἶνε μικρὴ παραβλασμένη μὲ τὴν πονηριὰ τῆς γυναίκας». Ἀπὸ τὸν φόβου ποῦ προξενεῖ, τὴν καθιστᾷ ἰσχυρὴ καὶ ἐπιφοβῆ.

Ἐγὼ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν ἔννοια τῶν ἀξιωματιῶν αὐτῶν, πρέπει νάῃ γνωρίσει τοὺς μουσικιστάς. Πρέπει νάῃ κολίσει τὰ παιδικὰ του χρόνια μέσα σὲ μιὰ θρησκευτικὴ ἀτμόσφαιρα. Πρέπει νάῃ παρικολοῦθῆσῃ τὰ καταφύγια, παρατηρήσει τὴν πρᾶξιν τῆς λίσταος.

Πρέπει νάῃ κανεὶς διαβάσει, δώδεκα χρόνων, τὰ ἀνοικοδομητικὰ ἐκεῖνα βιβλία ποῦ ἀνοίγουν τὸν ὑπερφυσικὸ κόσμον στὰς ἀφελεῖς ψυχὰς. Πρέπει νὰ ξέσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου Βεργίου παρατηρῶντας τὸ ἀνοιχτὸ φέρετρο εἰς Βασιλίσησ. Ἰσαβέλλα ἡ τὴν ἐμφάνησι τῆς κάππιαος Βερμοντᾶς στὶς κόρες τῆς Ἡπάτρισσας εἶχε πῶθάνει σὲ μιὰ ἀτιμόσφαιρα Ἁγιότητος καὶ οἱ καλογηρῆς ποῦ εἶχαν συμμετάσχει στὶς ἀγγελικῆς τῆς ἀσχολίας, νομιζοντάς τὴν στὸν οὐρανό, τὴν ἐπεκαλοῦντο στὶς προσευχῆς τῶν. Ἀλλὰ τοὺς ἀνεφάνη μιὰ μέρα, ὡροῦ, μὲ φλόγες δεμμένες στὸ φορεμά τῆς: «Προσεύχεσθε γιὰ μένα, τοὺς λέει. Τὸν καιρὸ ποῦ μὴνα ζωντανή, συνδέοντας μιὰ μέρα τὰ χέρια μου γιὰ τὴ προσευχῆ, σκέφθηκα πῶς ἦσαν ὡμορφα. Σήμερα ἀποτείνω τὴ κακὴ μου αὐτὴ σκέψη μὲς στὰ βασανίσματα τοῦ Καθατηρίου.

Ἀναγνωρίζετε, κόρες μου, τὴν Παναγιότηταν τοῦ Θεοῦ καὶ προσεύχεσθε γιὰ μένα». Ὑπάρχουν στὰ ἱσχνὰ αὐτὰ ἔργα παιδικῆς θεολογίας χίλιοι μῦθοι τοῦ εἶδους αὐτοῦ ποῦ δίνουν πάρα πολλὴ ἀξία στὴν ἀγνοῖτητα, γιὰ νὰ μὴ καθηστοῦν ταυτοχρόνως ἀπερᾶντως τιμαλφῆ τὴν ἡδονή.

Ἐξ αἰτίας τῆς ὡμορφιάς των παραστήσε ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀσπασίας τὴν Λατῶν, τὴν Κλεοπάτρα δαίμονας, γυναῖκες τῆς κολάσεως. Τὶ δόξα! Μιὰ ἀγία ἀκόμη δὲν θάμην ἀναίσθητη. Ἡ γυναῖκα ἡ πειδὸν συμμαζεμένη καὶ ἡ πειδὸν παράξενη, ποῦ δὲν θάθελε ν' ἀφαιρέσῃ μαζὸν σ' ὄλους τοὺς ἀνδρες. Ἡ ὑπερηφάνειά τῆς ἀρέσκειται στὶς προφυλάξεις

στυνομίας, τὰ χασισοποτεῖα, τὰ χαρτοπαίγνια, θέλετε νὰ πάψουν οἱ θαυμασμοὶ πρὸς τὸν Μπούραν καὶ τοὺς ὁμοίους του; ἀνοίξατε νηπιτροφεία καὶ ἐνισχύσατε τὰς εὐγενεῖς Κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἀνέλαβον νὰ σηκώσουν στοὺς ὄμους των τοιοῦτον κοινωνικὸν βᾶρος.

ΑΡΓΥΡ. ΣΑΚΚΗΛΛΑΡΙΟΥ Καθηγητῆς

ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΝΝΕΤΑ ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΝΑΣ ΗΛΕΚΤΡΑ

[παῖσον, εἰ σθένει, διπλοῦν]

Ἄπ' τὴν καρδίαν σου ἡ λύσσα τῆς τιμωρίας ἐσχόθη σὰν τοῦ Ἡφαιστείου τὴν λάβα ποῦ βγαίνει τροφῶν, Δὲν λησμονεῖται ὁ πόνος, δὲ θάφτεται στὴ λήθη! σὰν ποῦ ἐσχιεῖται, οὐβνεὶ οὐ μὴ στιγμὴ ἡ χαρὰ!

ἌΧτύπα, ἀδερφέ μου, χτύπα» τοῦ κορᾶς καὶ στὰ (σὴθη) χῶσ' τὸ μαχαῖρι ἀκόμη τῆς μάνας μιὰ φορὰ! Δὲν θέλει λύπη ὁ φόνος, κα' αὐτὴ δὲν ἐλυπήθη τὸ δόλιο μας κατέμα σὰν σκότουνε σκληρὰ.

Κι' ἡ μάνα στοῦ παιδιοῦ τῆς τὸ χεῦτημα σπα (οῦζει) κα' ἀνώφελα τὸν ἀνδρα ν' ἀρθῇ κοντὰ τῆς κορᾶς σὲ λίγο σκοτομένος πέφτει κα' αὐτὸς στὴ γῆ.

στὸ τάφο ὁ ἀδικημένος κατέρας βροντανεῖ κα' ἐδικησοὶ χορῶτος τῶνα νὰ πῆ γορεῖται καὶ τῶν φωνιάδων τὸ αἷμα, ποῦ ἐχύθη ἀπ' τὴ (σφαγῆ)

ΝΙΚΟΣ ΚΥΡΙΑΡΙΣΣΗΣ

ποῦ ἡ Ἐκκλησία πέρνει ἐναντίον τῆς. Ὁταν ὁ πτωχὸς Ἅγιος Ἀντωνίος τῆς φωνᾶς: «Φύγε, θηρίον! ἡ κραυγὴ αὐτὴ τὴν κολακεῖ. Εἶναι ἐνδοουσιασμένη νὰναι ἐπικυνδονοδεστέρος ἀπὸ ὅ,τι εἶχε πιστέψει.

Μὴ περιφρανεύετε, ἀδελφεῖς μου. Στὸ κόσμον αὐτὸ δὲν παρουσιαστικεῖτε τέλειες κα' ὅπ' ἰ γένος. Ὑπήξατε ταπεινὸς στὴν καταγωγή σας. Οἱ πρόγονοί σας τῶν καιρῶν τοῦ Μαμμουθ καὶ τῆς μεγάλης ἀρκτου δὲν εἶχαν στοὺς κνηροὺς τῶν ἄντρων τὴν ἐπίδραση ποῦχτε σὲ μᾶς. Ἦσατε χρήσιμες τότε, ἡσατε ἀναγκαῖες. Δὲν ἦσατε ἀκατάβλητες. Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, τὰ ἱπλάκη κείνα χρόνια, καὶ γιὰ πολὺ ἀκούη, σὰς ἔλειπαν τὰ δέλητρα. Τότε μοιάζανε στοὺς ἀνδρες, κα' οἱ ἄνδρες ἐμοιάζαν στὰ ζῶα. Γιὰ νὰ γίνετε ἡ ἀδιάρρητη καὶ ἡ κυριαρχοῦσα αἰτία ὄλων τῶν θυσίων καὶ τῶν ἐγκλημάτων, σὰς χρειάστηκαν δυὸ πράγματα: ὁ πολιτισμὸς ποῦ σὰς ἔδωκε πέπλους καὶ ἡ θρησκεία ποῦ σὰς ἔδωκε τύφεις. Ἀπὸ τότε γινίκατε τέλειες: εἴσατε ἕνα μουσιώ, κα' εἴσατε ἕν' ἄμάρτημα. Σὰς ὄνειρεῖτε κανεὶς καὶ κολάζετα γιὰ σὰς. Λιγεῖρετε τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὸν φόβου: ἡ τρέλλα τοῦ ἔρωτος εἰσῆλθε στὸν κόσμον. Ἐν ἀλάνθαστο ἔστικτο σὰς σπρώχνη στὴν εὐλάβεια. Ἐχετε πολὺ δόξαν σ' ἀγαπᾶτε τὸν Χριστιανισμὸ. Ἐδεκαπλασίασεν τὴ δύναμι σας. Γνωρίζετε τὸν Ἅγιον Γεράσιμον; Στὴ Ρώμη καὶ στὴν Ἀσία τοῦ προξενήσατε τέτοιο τρόμο, ποῦ φεῦγοντας σὰς κατέληψε σὲ μιὰ φορικτὴ ἔρημο, ἔκει τρεφόμενος μὲ ῥιζεὶ ὄμοες καὶ τόσο καμένες ἀπ' τὸν ἥλιο ποῦ δὲν τοῦμενε ἄλλο παρὰ μιὰ μαύρη ἐπιδερμίδα κολλημένη στὰ κόκαλα, σὰς ξαναῦρικε ἀκόμα. Ἡ μοναξιά του ἦταν γεμάτη, ἀπ' τὶς μορφῆς σας, ὡμορφότερες ἀκόμα ἀπὸ σὰς τὶς ἴδιες.

Ἐγὼ εἶναι μιὰ ἀλήθεια πολυδοκιμασμένη ἀπ' τοὺς ἀσκητάς, πῶς τὰ ὄνειρα ποῦ δίνετε εἶν' ἐκυστικότερα, ἂν εἶναι δυνατόν, ἀπὸ τὶς πραγματικότητες ποῦ μπορεῖτε νὰ προσφέρετε. Ὁ Γεράσιμος ἀπεδίωκε μετ' ἴσης φρίκης τὴν ἀγάμνησί σας καὶ τὴν παρουσία σας. Ἀλλὰ μάταια παρεδίδενε στὶς νηστεῖες καὶ στὶς προσευχῆς. Ἐγεμίζετε μὲ αὐταπάταις τὴν ζωὴν τοῦ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν σὰς εἶχε ἐκδιώξει.

Νὰ ἡ δύναμις μιᾶς γυναίκας ἐπάνω σ' ἕναν Ἅγιο.

Ἀμφιβάλω ἂν εἶναι τόσο μεγάλη σ' ἕνα θαμῶνα τοῦ Moulin Rouge. Προσέξατε μὴ ἕνα κομμάτι τῆς δύναμῆς σας φύγει μετ' τὴ λατρεία καὶ μὴ χάσετε κατὶ παύονται

— PAVKI - ZOH —

(ΣΤΗΝ ANNA...)

Τὸ ρούκι, ποῦ κυλᾷ γαλήνιο καθάριο,
καὶ πλουμιστὲς τριανταφυλλίες ποτ' ἔχει,
καὶ καθρεφτίζεῖ καὶ κυλᾷ ἀκούραστο,
νοιώθεις, πῶς καὶ μοιρουρίζεῖ!...

~

Κυλᾷ καὶ ψάλλει τὸ φτωχὸ κι' αὐτὸ
τὸν πόνο του, τὸ μόνο μουσικὸ του, ...
μ' ἓνα γλυκὸ καὶ ἄγνωστο σκολῶν.....
... ποτὸς ξέρεῖ τί νὰ λήῃ μοναχὸ του! ...

~

*Αὐτὸ εἶσι τρέχει κ' ἡ τριεὶς ζωὴ,
κι' ὡς μοιρολόγι μοιρουρίζεῖ κατὶ:
Πῶς πόνοι, εἶναι, μόνο καὶ κοῦμοί,
δσο γυνῆ στῆς γῆς τὸ μονοπάτι!

Παίραι ΙΩΑΝ. Δ. ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀπὸ τῆ «Σπασμένη λύρα» μου

ΣΕΞΕΝΑ

Τὰ ἄνθη σου τὰ φύλλαξά βαθεῖά μεσ' τὴ καρδιά
(μου)

*Ἐκεῖ θὰ μένουμε, ὠϊμέ, αἰώνια ἀνθηρὰ
Ρουφάντιας κἀθε λύση ἀπὸ τὰ σωθηκά μου
Χαρίζοντιας καὶ πάλι τὴ πρότη μου χαρὰ.

~*~*~

*Ὅπως φυλλάει φιλόργουος μεγάλο θησαυρὸ
*Ἔτσι κ' ἐγὼ τὰ φύλλαξα σ'τὰ ἄδυτα κλεισμένα
Γιὰ ἑρὸ εἰκόνημα θὰ τάξω γιὰ σταυρὸ
Νὰ περὸκονῶ ὁ δούταχος ὅταν θυμοῦμαι σένα.
Πῶς ΡΟΔΟΦΥΛΛΟΣ Σ. ΑΓΚΑΘΙΩΤΗΣ

νῆστε ἀμάρτημα.

« Ἀληθινά, δὲν πιστεύω πῶς ὁ rationalismos εἶναι καλὸς γιὰ σᾶς. Στὴ θέσι σας, δὲν θ' ἀγαποῦσα τοὺς ἀδιακρίτους φυσιολόγους, ποὺ ἐξηγοῦν πάρα πολλὰ, ποὺ λένε πῶς εἶσαστ' ἄρρωστοι, ἐκεῖ ποὺ σᾶς νομίζουμ' ἐμπνευσμένες καὶ ποὺ ὀνομάζουν κυριαρχία τῶν ἀναταξιαστικῶν κινήσεων τὴν ἱκανότητά σου ν' ἀγαπᾶτε καὶ νὰ υποφέρετε. Δὲν μιλοῦν σ' αὐτὸν τὸν τόνο γιὰ σᾶς μεσ' τὴν «Legende dorée» ἐκεῖ ποὺ σᾶς ὀνομάζουν λευκὲς περιστερές, κρινα ἀγνότητος, ῥόδα ἀγάπης. Αὐτὸ εἶναι πειδὲ εὐχάριστο ἀπὸ τοῦ νὰ καλεῖσθε ὑστερικές, παρακροῦνοσες, καταληπτικές, ὅπως σᾶς ὀνομάζουσαν καθὴρ μερηνῶς ἀφ' οὗ ἡ ἐπιστήμη ἐθριάμβευσε.

« Τέλος, ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας, θὰ ἀντιπαθοῦσα ὅλους τοὺς χειροφαιτητάς ποὺ θέλουν νὰ σᾶς καταστήσουν ἴσες μετὸν ἄνδρα. Σᾶς σπρώχνουν στὴν κατάπτωση. Εἶναι δύσκολη δουλειὰ γιὰ σᾶς νὰ προσπεράσῃτε ἓνα δικηγόρο ἢ ἓνα Φαρμακοποιοί! Προσεχετε: *Ἦδη ἀπεστερήθητε μερικῶν μοριῶν τοῦ μυστηρίου καὶ τῶν θεληγῆτων σας. *Ὅλα δὲν ἐχάθησαν. Σκοτώνονται, καταστρέφονται, ἀυτοκτονοῦν ἀκόμη γιὰ σᾶς, ἀλλὰ οἱ νέοι καθισμένοι μεσ' στὸ τράμ σᾶς ἀφίνουν ὀρθὸς στὸν ἐξώστη.

« Ἡ λατρεία σας πεθαίνει μετ' τῆς παλῆς λατρείας! »

Αὐτὸ ἂς ἀκούσουν αἱ θελτικὲς ἀναγνώστριες τοῦ Ἑλικῶνος καὶ ὄλων τῶν μοντέρων προδόντων τῆς Δύσεως. *Ἄς τὰ διαβάσουν καὶ ἂς καλοσκεφθοῦν ἂν δὲν εἶναι παγίς αὐτὴ ποὺ στένεται γιὰ νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ ἓνα βασίλειο ποὺ κατέχουν καὶ νὰ τοὺς δώσῃ ἐν ἄλλο πολὺ προβληματικὸ, πολὺ ἀμφίβολο καὶ ποῦ θὰν ἀναγκασμένες νὰ μοιράζονται μετὸν ἄλλον διαρκῶς. *Ὅσο γιὰ μένα, μιλάω μετ' τὴ γλώσσα τοῦ France, ποὺ ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ εἰρωνικά του μειδιάματα ἀφρίνει νὰ υποφώσῃ ἢ ἀλήθεια, σὰν αὐγερινὸ λουλουδί ποὺ φοβᾶται νὰ διαρρήξῃ τὸν κάλυκα, μὴ τὸ μαυρῶσ' ὁ ἥλιος.

Ἀθήναι ΗΕΛΛΑΚ

Βαβαί! φεῖ! Γυῖ, πὼς τι ἔπαθα! Τί μεγάλο κακὸ, θεέ μου! Μία πρόθεσίς μου, ἀθῶ καὶ εὐκρινής, νὰ φέρ' εἰς ἀναστάσειν κ' ἐμὲ καὶ τόσο ἄλλο κόσμον!

Λοιπὸν τόσο συνταράσσεται καὶ τρομάζει ὁ ἄνθρωπος, ἔταν βλέπῃ ἐμπρὸς του τὴν πραγματικότητά, ἔταν πρόκειται νὰ τολμήσῃ κανεὶς ἀκόμα νὰ τοῦ σηκώσῃ τὸ προσωπεῖόν του, καὶ νὰ δεῖξῃ τὴν μορφή του, ἔπως πραγματικῶς εἶναι!

Λοιπὸν, ἅμα ἀκούσθηκε, ὅτι τὸ Ἑλικῶνιον Πανόραμα σκοπεῖ νὰ κάμῃ παπαρόμιο πρᾶγμα, ἀρκετὸ πλῆθος παντὸς γένους καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ περισσότερο ἐνδιαφέρονται, ἐξεστράτευσε ἐναντίον μου, κ' ἓνα καυστικὸ ἀπόγευμα, ἐνφ' ἀποῦσῃ τῆς μαμάς μου καθόμουνα μόνη στὸ δωμάτιό μου, κοντὰ σ' τὸ παράθυρο, ἔτοιμη νὰ συλλάβῃ τὸ τυχὸν πορτραῖτο, παρουσιάζετα ἐμπρὸς μου πρῶτος πρῶτος ὁ παληός μου φίλος, ἓνας κατὰ φαντασίαν κατακτιτῆς καρδιῶν ποὺ προσπαθεῖ νὰ φαίνεται εὐφυής μετὰ τὰς μικρολογίας του, καὶ μετ' τὸ εἰς τὰ δύο ἄκρα ἐξωγκωμένο μετωπὸ του, καὶ νέος μετ' τὸ κοντὸ σακκάκι του, τὸ λευκὸ ραιγιὲ πανταλόνι του καὶ τὰ περιποιημένα μαλλιά του καὶ τὸ ψαλλιδισμένον μουστάκι του, ποὺ κάποιον φάρμακο ἀπίστα κάποτε καὶ τότε διατηρεῖ μαῦρο!

— Ἰουδήθ' μοῦ λέγει, πρόσεξε, θὰ σ' ἐκθέσῃ, ἂν με σκιστάρης. Ὁ δῶσῃ, ἀκοῦς; στὴν μαμά σου αὐταῖς ἐδῶ ταῖς ἐπιστολαῖς σου!

— Μὴ, πρὸς Θεοῦ, τοῦ εἶπα. Δὲν θὰ κάμω τίποτε. Φύγε!

Κι' ἀμέσως παρουσιάζεται, χονδρὸς, ἰδρωμένος, μετὰ παύσεια τρισακὶ ἑκκεῖδι, μετὰ λαμοῦσῆ στενὸ, ρενιγκόττα δημάρχου πρᾶβηγγίλας, ψαθάκι τίς πταλεῖ, καὶ μετ' ἐκφρασιν ὀσίου Δουκᾶ, ὁ σοφός, ἄλλοτε καθὴρ γητῆς μου καὶ μετ' προσεφώνησεν.

— Ἀγνά, μελιχόμηδε, Ἰουδήθ', μὴ, τὴ Διά, τοὺς σκαπανεῖς τῆς παιδείας εἰς κοινήν ἐπιφάνειαν ἐνέγκῃς, ἀλλὰ ρῖσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ...

— Ἀμὴν! ἀπήντησα μετ' τόνο βοηθοῦ ψάλτου.

— Μὴ χλεύαζε, ἐπανάλαβεν ἐκεῖνος ὀλοκόκκινος σὰν κάβουρας βρασμένος.

Σᾶς συνηθεῖς πρὸς καθηγητὴν Παλατικῆς γλῶττης τῆς ποτινῆς μητρὶ σου δικηλῶσω, ὡς ἔπος εἶπεν. Κ' ἀπῆλθεν ὡς ἐπίσκοπος μετὰ ἡμικτῆν διδασκαλίαν.

Κι' αὐτὸν διεδέχθη μία νεαρὰ συνάδελφος μου. Ἐβάδιζε μεγαλοπρεπῶς, ὅπως κάποτε ἡ Μαρία Λουίζα, ὅπως ἡ Μεσσαλίνα, ποὺ ἀπόκοντὰ τῆς ἀκολοθοῦσεν ἓνα πλῆθος ἀπὸ θύματα κι' ἀπὸ εὐνοουμένους ἐραστάς.

Ἐστάθη μπροστά μου ἐγωῖστικῆ καὶ μετ' ἐκύτταξε μετ' ἐκεῖνο τὸ μάτι, σὰν νὰ ἠθελε νὰ με κεραυνώσῃ!

— Κᾶπου εἶπες, ἐμουρμούρισε, πῶς θὰ με σκιστάρης. Τί θὰ βρῆς σέ μένα! Τί ἔχεις νὰ πῆς;

— Ὅθ' ἔλεγα, πῶς εἰς ἀναμμένην, πῶς ἢ ἐμμορφιά σου εἶνε ἓνα μηδενικὸ μπροστὰ στὴν ἀσχημίαν τῆς ψυχῆς σου. Κι' ἀκόμα, πῶς κι' αὐτὸ τὸ ἐφήμερο κάλλος, ποὺ ἔχεις, εἶναι χονδρὸ, δὲν ἐμπνέει, ἀλλ' εὐχαριστεῖ μόνο μάτια χυδαῖα, μάτια ταπεινά. Μέχρι σήμερα ἡ ζωὴ σου εἶναι μαύρη καὶ ἀφώτιστη, ὅπως τὰ μαλλιά σου, καὶ τὸ μέλλον σου τόσο στενὸ καὶ ἀσχημὸ, ὅσο ἢ ἀκρῆ τῆς μύ-

της σου.

— Δαλιδά, μοῦ ἀπήντησε μετ' φθονεῖς, μεμισεῖς, ἀλλὰ θὰ σὲ κάμω νὰ με μισήσῃς περισσότερο καὶ νὰ σκάσῃς στὸ τέλος, ἔταν θὰ σοῦ πᾶρω κἀθε φίλο σου, καὶ τὸ γταρσόνι ἀκόμα, ποὺ σ' ἄρέσει νὰ σὲ γλυκοκουτάζῃ... Κι' ἐψῆγε μετ' ἓνα τρόπον χωρικῆς ἀπὸ τὰ Κιούρκια...

Κ' ὕστερα, θεέ μου, τί κόσμος καὶ κοσμάκης!

Ἐνα τρυφερὸ ζευγαράκι, ὁ Κορ καὶ ἡ Κωράπτου τῆς γειτονίας μου, ποὺ θυμίζουσαν τοὺς Θεργαδιέρους τῶν Ἀθλίων.

Δύο—τρία ὀρεφτάρια τῆς Νομικῆς, ποὺ ἂν δὲν ἀναπλήρῶσαν τὸν Καθούρ καὶ τὸν Μανικέβη θὰ κατατροπώσουν τὸν δικολάβον τοῦ δήμου Ἀπεραντίων.

Ἐπτὰ ἀρσενιάδες, ποὺ στηρίζουσαν τὴν εὐμαθειάν των στὸ τέντωμα καὶ τὴν διαφάνεια τῆς κάλτσας καὶ σὲ κάποια ἀλλῆ ἐπίδειξιν.

Ἐνας Γαμβετοειδὴς φοιτητῆκος μετὰ διδλία πολλὰ ἐπὶ μάλης ὑψικάρηνος καὶ λεπτὸς σὰν τοῖστος γνωστοῦ Πατρινοῦ εὐσυνειδήτου σαρδελλεμπόρου, ποὺ ἂν δὲν ὀνομαζοῦν Ὀρμιγγενης ὁ νεώτερος, ἀσφαλῶς θὰ διαπρέψῃ ὡς διάσημος συγγραφεὺς διδασκτικῶν διδλίων τῆς Ἀ' τοῦ Δημοτικοῦ.

Ἐνας ἄλλος καὶ μετ' ἄλλη, βυζαντιοῦρα τῆς ποιήσεως, ποὺ, ἂν δὲν ὑπεριερέθουν τὸν Μυσσέ καὶ τὴν Σάγδην, ἐβξια θὰ συμπληρῶσουν τὸν ἐρωτόκριτον καὶ τὴν Χαλιμᾶ Μιὰ ἄλλη ποὺ πάντοτε λησμονεῖ, δὲν ξέρω κ' ἐγὼ γιὰ τὸ φκοκμλιν στὴν μύτη της καὶ τὸ μεσοφῶρι της νὰ κρεμῆται. Καὶ μετ' ἄλλη ὑψηλῆ σὰν τὴν ῥόκα τῆς κυρ' Ἀρβένικας, καὶ ἐμμορφῆ σὰν τὴν μακαριῖσσα τὴν Νόνα μου, ποὺ κάποτε θὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο ἀπὸ τὴν βία της νὰ βλέπῃ τοὺς διαβάταις. Κ' ἀπὸ κοντὰ κατὶ ἀξίαις νέαις Ναπολεόντειαις καὶ προσωπικότητάς, ποὺ τελευταίως ἀνεγνωρίσθησαν.

Κ' ἐν, ἀμέτρητο πλῆθος ἀπὸ ζηλευτὰ βλαστάρια φιλολογικὰ μετ' ἐπι κεφαλῆς ἓνα διὰ βόητον περιοδικοκεδότην, ποὺ σκοτῶνει μετὰ μυθιστορήματά του καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι καὶ...

Καὶ βλοὶ αὐτοὶ περάσανε μπροστὰ μου ἀπειλητικοί, ἀλλὰ καὶ τρομαγμένοι. Μοῦ εἶπανε πολλὰ, μετὰ κάμανε νὰ φρίξω καὶ νὰ χάσω τὸ λογικὸ μου.

Καὶ γιὰ συμπλήρωμά τὴν κραιμη στιγμήν ἔρχεται ἓνας, ποὺ φαίνεται πῶς ἔχει 20 αἰῶνας στὴν ῥάχι του καὶ μοῦ λέγει σιγανά.— Βλέπεις ἐδῶ;— καὶ μοῦ εἶδειξεν ἓνα Κρανίον θεέ μου, ἐστέναζα.— Κ' ἐκεῖνος—Μὴ τὸ λησμονεῖς, εἶπε σὰν βρυκόλακας κ' ἐψῆγε σιγὰ σιγὰ.

Θεέ μου! Τί ἔπαθα. Ἦμουνα σὰν παλαδί, ἢ μαμά μου, ποὺ ἤλθε τότε, φοθηθεῖσα μετ' ἐπέβαλε νὰ φύγω....

*Ἄχ Ἑλικῶν Σὲ πληρῶνω ἀκριδιά. Φεύγω τώρα γιὰ κάποιον νησι φιλόξενον. Ὅποιος θέλει, ἂς τὸ μαντεύσῃ καὶ ἂς ἀκολοθησῇ.

*Ἐκεῖ ἢ πραγματικότης, ἢ ἀλήθεια δὲν τρομάζει....

ΙΟΥΔΗΘ

Τὸ νὰ μὴ δύναται ἡ γυνὴ νὰ πείσῃ τὸν ἄνδρα της ὅτι δύο καὶ δύο κάνουν πέντε, σημαίνει ὅτι δὲν ἀγαπᾶται.

— Ὑπάρχουν γυναῖκες ὁμοιάζουσαι μετ' εἶδη τινα ὀπωρῶν ὄσφ γηράσκουσι, τοιοῦτον θελτικώτερον καθίστανται.